XXII. évf. 3. szám 2010. május-június

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Várnagy Zita:

Magasztalja lelkem az Urat!

Dr. Fábián József:

Hálát adok mindenért...

Címlapkép: Lelkigyakorlatos ház, főoltár, Sáregres

"Jöjj Atyánk Lelke, hozz fényt nekünk!
Küldd el a mennyből Lelked nagy erejét!
Jöjj életünkbe, hozz gyógyulást, szívünk
és a testünk égi kenetre vár!" (98. ének)

Engedd, hogy a szíved lángra lobbanjon!

A Pünkösd a nagy öröm és a nagy megismerés ünnepe. Az apostolok, amikor megtapasztalták a Szentlélek kiáradását, szinte magukon kívül voltak a boldogságtól. Isten szeretete minden porcikájukat átjárta. Megismerték Isten bensőjét, ahogy Pál írja: „Isten bensőjét sem ismeri senki más, csak Isten Lelke" (1Kor 1,11). Mindez hozzájárult ahhoz, hogy kialakult bennük a szilárd hitbeli meggyőződés. Erre a belső meggyőződésre lehet egyedül jövőt építeni. Mert ez a meggyőződés a megingathatatlan igazságból fakad.

Manapság kevés embernek van szilárd meggyőződése. Ez pedig odavezet, hogy alárendelik magukat a különféle hatalmaknak, hangulatoknak, ösztönöknek. Ennek következménye pedig a közömbösség, az erkölcsi értékek elhanyagolása és a depresszió. Akinek van meggyőződése, az minden helyzetben meg tudja állni a helyét. Nem kapkod, nincs benne szorongás és aggodalmaskodás. Akinek van meggyőződése, annak van erkölcsi tartása. Tudja, miért él. Van felelősség érzete. Tudja, hogy élete, döntései összefüggnek mások életével.

Ezért olyan fontos, hogy a Szentlélek eljövetelét összefüggésbe hozzuk az élettel. Ne csak egy szép egyházi ünnep legyen az, hanem lehetőség életünk átalakítására. Hiszen a világot teremtő Lélek eljöveteléről van szó, aki a bennünk lévő zűrzavart, bizonytalanságot, félelmet ki akarja söpörni és helyébe erőt, bátorságot, szilárd meggyőződést helyezni.

1. **Istennek terve van velem.** Az Apostolok cselekedetei minden sorában ott lüktet a felismerés öröme: Istennek terve van velem. Akár Péter szabadulását (ApCsel 12,8), akár Pál és Szilás börtönélményét (ApCsel 16,25), akár Kornéliusz megtérését (ApCsel 11,44) nézzük, mindegyikben megnyilvánul a Lélek működése. Ez a működés arra irányult, hogy Isten világhódító TERVÉT felismerjék és elinduljanak az evangelizáció útján. Ebben a felismerésben arra is rádöbbentek, hogy Jézus közel van, Jézus látja üldözésemet, szívén viseli sorsomat, ha megrekedek az úton (Lk 15,5), továbbvezet. A Szentlélek megtanította az apostolokat az Istennel való együttműködés csodálatos harmóniájára. A „bennük vagyok" (Jn 14,24) titkát boldog örömmel tapasztalták napról napra. – Ezt akarja adni a Szentlélek minden keresztténynek: ne félj, mert veled vagyok, ne félj, mert fogom a kezed és megszabadítalak (Jn 17,26)!

2. **Jézus a központ.** A Szentlélek megtanította az apostolokat arra, hogy Jézusban van a forrás és a beteljesülés. Ő minden életnek, minden megtérésnek az elindítója, és Őhozzá kell elvezetni a világot. Amikor az ember életének nincs középpontja, akkor nem tudja, miért éljen. Előtérbe kerül a test, az élvezet, a hatalom, a vagyon. A világ embere hatalmas áldozatokat hoz, hogy ezeket minél nagyobb bőségben megszerezze. Sokan későn jönnek rá, hogy ezek halott dolgok, nem tudnak életet adni. Csak Jézus tud életet adni. A hanyatló Római Birodalomban az emberek belefáradtak az erkölcstelenség ürességébe és vágyakoztak az igazi élet után. Az apostolok ezt a vágyat töltötték be Krisztus üzenetével. Nem véletlen, hogy a kegyetlen üldözések ellenére a kereszténység az egész Római Birodalomban elterjedt az első századokban. A Szentlélek a 3. évezred embereinek is felkínálja ezt a lehetőséget: legyen Krisztus életed középpontja, ha meg akarod menteni a jövőt!

3. **A Lélek tüzessé teszi a szíved.** A Pünkösdi Lélek megnyilvánulása a tűz volt. Lángnyelvek szálltak az apostolokra. Ezzel a jellel Isten kinyilvánította, hogy mit jelent, amikor az ember átadja neki a szívét. Magunkban hordozzuk a lehetőséget, hogy a szívünk lángra gyúljon és a hatalmas isteni erők eszköze legyen. Ez az élet legszebb célja: a lángoló szív, amely fényt sugároz a sötétben. Ez a szentek útja. Minden keresztényt erre hív a Lélek: engedd meg, hogy szíved lángra gyúljon a Szentlélek szeretet-tüzétől!

Katona István
főszerkesztő

Mit adhat az egyháznak a karizmatikus megújulás? II/1. rész

Isten mindig meg akarja újítani egyházát. Az Atya szándéka az, hogy teljesen evangelizáljuk a Föld minden nemzetét, minden lakóját. Az a terve, hogy ez az egyházon keresztül történjen meg. Ezt a nagy megbízatást adta Jézus az egyház első elöljáróinak és püspökeinek, mielőtt visszatért az Atyához: *„Én kaptam minden hatalmat mennyben és földön. Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében, és tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek."* (Mt 28,18-20) Jézus teljesen egyértelműen mondja, hogy egyházának kell elvinnie az Evangélium fényét a Föld végső határáig. *„Ti vagytok a világ világossága"* – mondja (Mt 5,14). És ha az egyház teljesíteni kívánja az Úr akaratát, akkor ezt csak úgy teheti, hogy szigorúan az Úr tervéhez igazodik.

Ez az igazodás még nem történt meg. Az egyház megosztott. Százával, sőt ezrével vannak a különböző keresztény felekezetek. Olyan dolog ez, ami világosan ellene mond az Úr vágyának (ApCsel 15; Jn 17,21; Ef 4,3; Fil 2,2; stb). Az egyház nem elég gyakran szolgál Isten erejével, és így sok kompromisszum gátolja hatékonyságát. Újjáéledésre, megújulásra van tehát szüksége. Isten szándéka mindig ez. És Isten mindig hajlandó rá, hogy ebbe az irányba hasson, hogyha az egyház is hajlandó rá, hogy válaszoljon indíttatásaira.

A karizmatikus megújulás csak egy Isten kezdeményezései közül. Isten sok, egymástól különböző úton hívja népét a megújulásra. Vannak más „mozgalmak" is, melyeken világosan látható az Úr kenete. A világ minden sarkából hallhatunk prófétai hangokat az egyházban, nem utolsósorban magát a szentatyát. Mindenhol vannak olyan papok, plébániák, szerzetesi és világi közösségek, amelyeket felhasznál az Úr az egyház megújításában.

De az is teljesen világos, hogy a karizmatikus megújulás is Isten eszköze. S Ő azt akarja, hogy az egész egyház megnyíljon azokra az új dolgokra, amelyek teljesen hitelesek ebben a mozgalomban. És sok ilyen hiteles dolog van.

1. Lélek-keresztség

A karizmatikus megújulás igen markáns adománya az úgynevezett „Lélek-keresztség", amely az egész egyház számára van. Egyértelmű utalást találunk erre az adományra a Szentírás öt különböző helyén (Mt 3,11; Mk 1,8; Lk 3,16; Jn 1,33; ApCsel 1,5), magyarázatot azonban sehol sem. A Szentírás-magyarázók pedig a legkülönbözőbb értelmezésekkel jelentkeznek.

Akármi is legyen a magyarázat, a karizmatikus megújulás tapasztalata az, hogyha kérjük az Urat, hogy keresztelje meg valakit az Ő Szentlelkével, akkor az a személy szinte mindig, egészen feltűnő módon megnyílik az Úr felé, és élete jelentős mértékben átalakul.

Úgy tűnik, hogy a Lélek-keresztség ezt az embert személyes és meghitt kapcsolatba hozza az Úrral, amely kapcsolatban alkalmassá válik az Istentől jövő kinyilatkoztatás befogadására. S bár természetesen mindig alapos megkülönböztetésre van szükség, mégis nyilvánvaló, hogy az Úr fontos adományáról van szó.

Egyáltalán nem biztos, hogy mindenkinek az imaközösségekben való részvétel az útja. A Lélek-keresztség ajándéka viszont nyilvánvalóan mindenki számára adatott. Jó lenne, ha a nagy egyház minél hamarabb merítene abból a tudásból és tapasztalatból, amivel a karizmatikus megújulás ebben a tekintetben rendelkezik.

2. Szentírás

A Szentírásban az Úr felbecsülhetetlen kincset hagyott az egyházra azzal a céllal, hogy lelkünk épülését és megerősödését szolgálja, mindannyiunk életét irányítsa. A Szentírás a Szentlélek sugalmazásából született, így képes arra, hogy fontos indíttatásokat adjon nekünk.

Az egyház egyszerű tagjainak is szükségük van arra, hogy ismerjék a szent iratokat. Az egyik legfeltűnőbb dolog, amit az Úr a „Lélekben megkereszteltekkel" tesz az, hogy éhséget ad nekik a Biblia olvasására és megértésére. Ennek a nagy egyházban is így kell történnie!

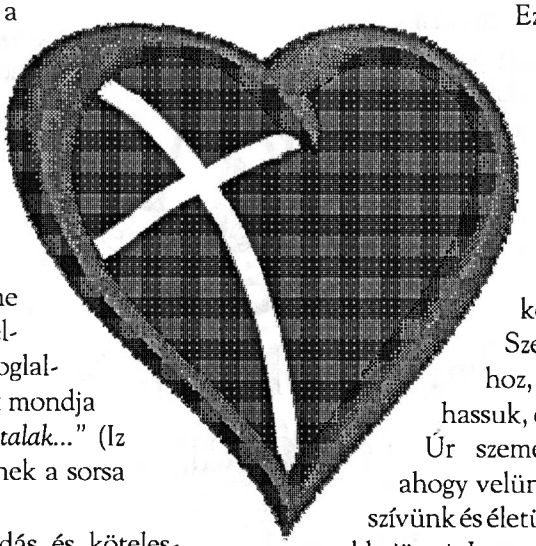
A karizmatikus megújulásban se szeri, se száma a Bibliát tanulmányozó csoportoknak, hitoktató képző intézeteknek (Biblia-iskoláknak), jó hitoktatóknak és megbízható továbbképzési programoknak. Az egyház rendkívüli módon gazdagodna, ha kiaknázná ezt az értékes kincsesbányát.

3. Isten közelsége

A karizmatikus megújulás szívében Isten közelségének valódi megtapasztalása áll. Ez teljesen ellentmond an-

nak az elterjedt nézetnek, amely szerint az Úr valamiféle távoli, megközelíthetetlen istenség. Ezt a nézetet egy jórészt hitetlen világ ültette el bennünk. A távoli Isten népszerű teológiája hatotta át az „Oh, God!" című, nagy sikerű filmet is. Olyan isten szerepelt benne, akit nem lehetett nem szeretni. Kedves volt és szelíd, volt némi humorérzéke és csuda dolgokat tudott művelni – például azt, hogy száraz időben eső essen az autó belsejében. George Burns nagyon megnyerő istenség volt, de nem sokszor lehetett találkozni vele. A filmbéli isten, miután mindent létrehozott, teljesen magára hagyta az embereket. Csak saját erejükben és ügyességükben bízhattak, ha valamit el akartak érni. Az „Úrnak" nem sok kedve volt ahhoz, hogy részt vegyen a dolgaikban.

Ez az elképzelés téves. Isten közel van. *„Közel az Úr mindenkihez, aki Hozzá kiált..."* (Zsolt 145,18). Az Úr vágyik arra, hogy a megújulás által megéreztesse velünk, mennyire közel van hozzánk.

Jézus egyszer meglepő dolgot mondott: *„...minden szál hajatok számon van tartva"* (Lk 12,7). Azt mondja Jézus, hogy nincsen semmi, amit Isten ne tudna rólunk, vagy ami ne érdekelné Őt. Állandóan velünk van elfoglalva. Izajás csodálatos versében azt mondja az Úr: *„Nézd, a tenyeremre rajzoltalak..."* (Iz 49,16). Minden egyes gyermekének a sorsa hallatlanul fontos Neki.

Egy földi apa bármilyen példás és kötelességtudó életet is éljen, mint ember korlátozott lény, nem képes arra, hogy mindegyik gyermekét állandóan osztatlan figyelemmel vegye körül. Az Úristen nem ilyen korlátozott lény, Ő lát minket életünk minden pillanatában. Mindannyian Isten „szeme világa" vagyunk, ahogy a zsoltáros mondja (Zsolt 17,8). Ez az igazság különösen kikristályosodik a karizmatikus megújulásban, és igen nagy szükség van rá, hogy minden keresztény ember életének részévé váljon.

4. Én-képünk

Papként sok időt töltöttem el olyan emberek meghallgatásával, akik érzelmi és kapcsolatteremtési problémákkal küszködtek. Ezek az évek meggyőztek arról, hogy a mai ember életének legalapvetőbb gondja az, hogy rossz az önmagáról alkotott képe. Bármerre járok, valóságos járványa dúl az önbecsülés hiányának. Az igazság az, hogy nem nagyon szeretjük önmagunkat.

Az Úr mindig is lépni szeretett volna ez ügyben. Ő soha el nem múló, soha nem fogyatkozó szeretettel szeret mindannyiunkat, és mindig készen állt és készen áll arra, hogy eltöltsön bennünket szeretetével. *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda..."* (Jn 3,16). És Jézus úgy szeretett minket, hogy életét adta üdvösségünkért. Teljesen bizonyos, hogy az Úr minden egyes gyermekét szereti, és azt szeretné, hogy megismerjük ezt a szeretetet. Azt akarja, hogy teljes bizonyossággal tudjuk, szeret minket. Ám ahhoz, hogy megtapasztaljuk szeretetét, el kell fogadnunk azt, ki kell nyitnunk előtte az ajtót. S az Úr szeretetének elfogadása képes átformálni az életünket, és természetesen képes arra is, hogy megszüntesse rossz én-képünket. Fantasztikus gyógyító élményben lehet részünk, ha megengedjük az Úrnak, hogy szeressen minket úgy, ahogyan csak Ő tud szeretni.

Ez az egész tanítás igen fontos szerepet játszik karizmatikus körökben, és értékesen gyarapíthatná az egyházat is.

5. Elfogadni Isten szeretetét

Isten feltételek nélkül ajándékoz meg bennünket szeretetével. Szeretete feltétel nélküli. De ahhoz, hogy szeretetét megtapasztalhassuk, el kell fogadnunk azt. Ez része az Úr személyre szabott pedagógiájának, ahogy velünk bánni akar. Ki kell nyitnunk szívünk és életünk ajtaját, hiszen Ő csak ezután tud bejönni. Isten szeretete gyermekei iránt olyan, mint az ajándék a karácsonyfa alatt. Rajta van a gyermek neve. Az övé ez és senki másé. De amíg a gyermek nem bontja ki az ajándékot, hogy megnézze mi az, addig nem is fogja tudni, mit kapott.

Karizmatikus körökben gyakran hallhatnak tanítást arról, mennyire fontos, hogy elfogadjuk az Úr szeretetét, s így el tudjunk fogadni mindent, amit adni akar nekünk. Ez olyan dolog, amiből az egyház egésze sokat tanulhat.

6. Dicsőítő imádság

Amikor az apostolok megkérték Jézust, hogy tanítsa meg őket imádkozni, Jézus feleletül a „Miatyánkot" adta nekik. Több ez, mint néhány szó, amit csak el kell mondani. Az imádság mintája ez, amely nagyon világosan megfogalmazza az elsőbbségi sorrendet. Jól tesszük, ha használjuk ezt az ima-mintát, amikor félrevonulunk – Jézus szavaival élve – a „szobánkba", hogy az Úrral legyünk (Mt 6,6). Miután az elején üdvözöljük

az Urat és „Atyának" szólítjuk, a következő lépés közvetlenül a dicsőítő imádság. A „szenteltessék meg a Te neved"-et más szavakkal úgy is mondhatnánk, hogy „áldott legyen a Te szent neved". Ez dicsőítés. Jézus azt mondja, hogy Istennek adott gondolatunk először is a dicsőítés legyen.

A lehető legjobbat akkor tesszük, amikor Istent dicsőítjük. Amikor Őt dicsőítjük, akkor teljesen rendben van a kapcsolatunk Vele. Nem arról van szó, hogy Istennek szüksége van a mi dicsőítésünkre; igazából Neki nincs szüksége semmire. Inkább nekünk van szükségünk a dicsőítésre. Szükségünk van arra, hogy dicsőítsük Istent. Ha nem tesszük ezt, akkor annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy elfelejtjük, kik is vagyunk. Isten dicsőítése emlékeztet minket arra, hogy egyedül Ő az Isten és egyedül Őt illeti a hatalom minden dolog fölött; a dolgok irányítását állandóan át kell adnunk Neki. Az emberi élet, a társadalom minden bajának a gyökere abban áll, hogy az emberiség nem hajlandó Istennek átengedni a dolgok irányítását. A dicsőítés az igazi ellenszéruma annak a hajlamunknak, hogy magunkat állítsuk Isten világának, illetve Isten földi országának, az egyháznak a trónjára.

Isten dicsőítése lényeges része az emberek és az angyalok életének a mennyországban, ahol a dicsőítés légköre tölt be mindent. A dicsőítés természetes reakciója mindazoknak, akik eljutottak oda, hogy Istent színről-színre látják. Ha már itt a Földön megnyílunk a dicsőítés ajándékának – mert ez ajándék –, akkor jelen állapotunk a lehető legnagyobb mértékben hasonlítani fog megdicsőült állapotunkhoz, amikor is Isten közvetlen jelenlétét élvezzük majd a mennyben. A dicsőítésről szóló tanítás mindig is része volt az egyház hagyományának, de az utóbbi időben meglehetősen a háttérbe szorult. A karizmatikus megújulásnak ez alapvető tapasztalata, olyasvalami, amit az Úr nagyon szeretne az egész egyházban újjáéleszteni.

Bob Bedard

(Részlet Bob Bedard: „Merre tovább, Uram?" című könyvéből, mely a Marana Tha kiadó gondozásában jelent meg 1996-ban.)

— FOLYTATJUK —

Prófétai jövendölések az emberiség jövőjéről

Isten kénytelen beavatkozni

II/1. rész

Isten meg fogja akadályozni a Föld és az emberiség megsemmisítését. Az Égből sürgető figyelmeztetések jönnek, de senki nem figyel rájuk!

Hogy Isten beavatkozása mikor fog bekövetkezni, ezt pontosan nem tudhatjuk, ahogy azt az Újszövetségi Szentírásban olvashatjuk. Az apostolok kérdésére, hogy mikor következnek a büntetések és valósul meg az Isten Országa, Jézus ezt válaszolta 2000 évvel ezelőtt: *„Az Atya saját tetszése szerint határozta meg a megfelelő időpontot, nem rátok tartozik ennek ismerete"* (ApCsel 1,7).

Ez érvényes számunkra ma is, illetve a mai időkre is.

LaSalette-ben (Franciaország) 1846 szeptember 19-én figyelmeztette először Mária a világot, két pásztorgyermeken (Melanie és Maximin) keresztül. A Szent Szűz ezeket mondta:

„Az emberiség a legborzasztóbb ostorcsapások és legnagyobb események előestéjét éli. El kell készülnie arra, hogy vasvesszővel fogják kormányozni, és ki kell ürítenie a harag kelyhét.

A földet mindenféle csapás éri majd (a pestis és éhínség mellett, mely általános lesz). Háborúk következnek az utolsó háborúig, amelyet majd az Antikrisztus tíz királya vezet. Ezeket a királyokat ugyanaz a cél lelkesíti, és ők lesznek a világon uralkodó egyedüli királyok. Ennek kezdete előtt az egész világon egyfajta hamis béke lesz. Semmi másra nem gondolnak, csak a szórakozásra. A gonoszok mindenféle bűnben részt vesznek. De a szent Egyház gyermekei, igazi követőim növekedni fognak az Isten iránti szeretetben és az erényekben, a Szentlélek vezetése alatt. Velük együtt fogok harcolni, míg elérnek koruk teljességébe.

A természet bosszúért kiált, sóhajt az emberek miatt és megremeg az iszonyattól annak várásában, aminek a bűnnel szennyezett Földre el kell jönnie." (...)

„Jaj a Föld lakóinak! Véres háborúk jönnek, éhínség, pestisjárvány, fertőző betegségek. Félelmetes állateső (talán békák? – ford. megj.) fog hullani. Mennydörgés, amely városokat ráz meg, földrengés, amely országokat nyel el. Hangokat hallanak majd a levegőben.

Az emberek fejüket verik majd a falba. A halált kívánják, de az csak kínokat hoz számukra. Mindenütt vér folyik majd.

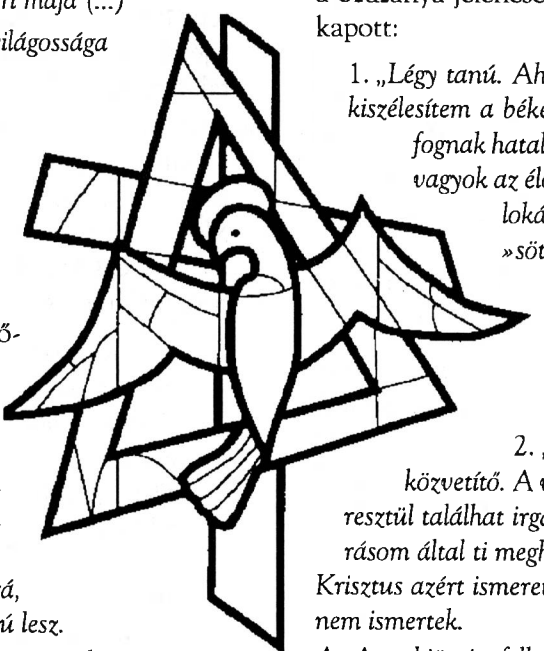
Ki győzhetne itt, ha Isten meg nem rövidítené a megpróbáltatás napjait? De Isten hagyja majd magát megindítani az igazak vére, könnye és imája által (...)

Tűz fog az égből hullani (...)

Az egész természetet iszonyat veri majd (...)

A Nap elsötétül. Egyedül a hit világossága él majd."

Fatima (Portugália) 1916 május 13-tól 1917 október 13-ig Mária három pásztorgyermekre (Ferenc Marto, Jácinta Marto, Lúcia Dos Santos) titkokat bízott. A 3. titok a jövőre vonatkozott, a nagy veszedelemre. Ekkor az időpontot is kinyilvánította: a *„XX. század közepe után."*

„A bűnösök időt kapnak arra, hogy a fatimai felszólításra megtérjenek. Amennyiben erre a felszólításra hallgat az emberiség, akkor béke lesz. Ha nem hallgat rá, egy újabb, még szörnyűbb háború lesz. Ha a Szent Szűz hangja még azután is süket fülekre talál a világban, akkor ideológiai eredetű, egyetemes jellegű pusztítás fog bekövetkezni, melyet súlyos vallásüldözés fog kísérni, és minden ember kárt szenved. A pápa is nagy megpróbáltatások előtt áll: Oroszország tévtanait az egész világon el fogja terjeszteni, háborúkat és egyházüldözéseket fog előidézni... a Szentatya sokat fog szenvedni."

Tereza Musco (Olaszország, sz.: Caserta 1943–1976), olasz misztikus, stigmatizált nő 1951 augusztus 13-án Máriától a következő figyelmeztetést kapta:

„Az Atya nagy veszedelmet bocsát az emberiségre a XX. század második felében."

Időközben egyre gyakoribbá váltak az égből jövő figyelmeztetések, amelyek okot adnak az aggodalomra a jövőt illetően. Különösen említést érdemelnek a különböző zarándokhelyeken elhangzott **Mária-üzenetek**:

Amsterdamban (Hollandia, üzenetek: 1945-1959) Ida Perdeman (1900-1996) látnok azt az üzenetet kapta, hogy Mária visszavezeti a népeket Krisztushoz. Azt is mondta:

„Harc következik, egész Európában, és onnan kiindulva más országokban is, súlyos szellemi harc... a vallást el akarják tiporni, olyan alattomosan, hogy az emberek alig veszik észre."

Mária, a Minden népek Asszonya-ként nyilatkozott meg.

Marienfried (Németország, 1946) Barbara (Bärbl) Ruess Rehm stigmatizált látnok (sz.: 1924) három alkalommal (1946 április, május, június 25-én) részesült a Szűzanya jelenésében, és különböző üzeneteket kapott:

1. *„Légy tanú. Ahol a legtöbb bizalom van, ott kiszélesítem a békét. Amikor az emberek hinni fognak hatalmamban, akkor béke lesz. Én vagyok az élő Isten jele, gyermekeim hom-lokára fogom helyezni jelemet. A »sötétség csillaga« üldözni fogja a jelemet. De az én jelem legyőzi a sátánt (a csillagot). Krisztus békéje legyen veletek, akik itt imádkoztok."*

2. *„Én vagyok a nagy kegyelemközvetítő. A világ csak a Fiú áldozatán keresztül találhat irgalmat az Atyánál. Közbenjárásom által ti meghallgatást kaphattok a Fiútól. Krisztus azért ismeretlen számotokra, mert engem nem ismertek.*

Az Atya kiönti a felhőkön keresztül a harag csészéjét, mert Fiát elutasították. A világ az én Szeplőtelen szívemnek lett szentelve, de ez sokaknak nagy felelősséget jelent. Kérem, hogy a világ valósítsa meg ezt az odaszentelést.

Szüntelenül bízzatok az én szeplőtelen szívemben, higgyétek, hogy mindent el tudok érni a Fiúnál. Helyezzétek bűnös szívetek helyébe az én szeplőtelen szívemet. Teljesítsétek a kérésemet, hogy Krisztus hamarosan a béke királyaként uralkodhasson. A világnak ki kell inni a keserűség kelyhét a megszámlálhatatlan bűnök miatt, amivel Isten szívét megbántották. Mert Isten szívének szenvedést okoztak.

A »mélység csillaga« őrjöngve fog tombolni, szörnyű pusztítást fog rendezni, mert tudja, hogy kevés az ideje, és mert látja, hogy sokan az én jelemhez ra-

gaszkodnak. Efölött nincs hatalma. Sokakat el akar pusztítani. A nekem hozott áldozat által nő a hatalmam, hogy a maradék sereget Krisztus győzelméhez vezessem. Egyesek már hagyták, hogy a jelemet rájuk írjam, és egyre többen lesznek. Nektek, gyermekeim azt mondom, hogy ne felejtsétek el e legvéresebb napokban sem, hogy pont ez a kereszt hozza a kegyelmet és köszönjétek meg mindig az Atyának ezt a kegyelmet.

Imádkozzatok és áldozzátok föl magatokat a bűnösökért, imádkozzátok a rózsafüzért, ne várjatok külön jeleket és csodákat, rejtve fogok munkálkodni, mint a nagy kegyelemközvetítő. A szív békéjét fogom nektek kieszközölni, ha kérésemet teljesítitek. Csak erre a békére épülhet a nemzetek békéje.

Krisztus, mint a béke királya fog a népek fölött uralkodni. Gondoskodj róla, hogy a világ megismerje akaratomat. Az ördög látszólag olyan hatalmat kap, hogy mindenkit, aki nincs bennem megalapozva, meg fog téveszteni.

Lesz idő, amikor teljesen egyedül fogsz állni, az ördög a legjobbakat is meg tudja téveszteni. Alapozz mindent a bizalomra. Mindazok fölött, akik nem az én szeplőtelen szívemben bíznak, hatalma van az ördögnek. Akik bíznak szeplőtelen szívemben, azok fölött nem lesz hatalma. A gonosz üldözni fogja az én gyermekeimet, de nem tehet ellenük semmit."

3. *„Az Atya azt akarja, hogy a világ felismerje, hogy a Szentlélek mátkája és minden kegyelem közvetítője vagyok. Hatalmamat még nem mutathatom meg a világnak, vissza kell húzódnom, a lelkek csodáját rejtetten fogom végezni, amíg az áldozat száma be nem teljesedik.*

Rajtatok múlik a sötétség napjainak a megrövidítése. A ti imáitok és áldozataitok fogják az »állat« képét összetörni. Válasszátok az én jelemet, hogy minél hamarabb mindenki a Szentháromsághoz imádkozzon és tisztelje. Rajtam keresztül imádkozzatok és hozzatok áldozatot.

Imádkozzátok a rózsafüzért. Mindent az én szeplőtelen szívemen keresztül kérjetek az Atyától. Imádkozzátok az immaculáta rózsafüzért, ahogy mutattam nektek. (a bevezető rész után:

1. szeplőtelen fogantatásod által mentsd meg hazánkat.

2. szeplőtelen fogantatásod által oltalmazd hazánkat.

3. szeplőtelen fogantatásod által vezesd hazánkat,

4. szeplőtelen fogantatásod által tedd szentté hazánkat,

5. szeplőtelen fogantatásod által kormányozd hazánkat.)

Ne mulandó dolgokat kérjetek, hanem kegyelmeket kérjetek a lelkeknek, közösségeiteknek, népeteknek, hogy mindenki az isteni szívet szeresse és tisztelje. Tartsátok meg az első szombatokat, ahogy kértem...

Legyetek készen a kereszthordozásra, hogy hamarosan béke legyen...

Akik nem vetik alá magukat az Atya akaratának, szörnyű fájdalmat fognak érezni."

Montichiari-Fontanelle (Olaszország, 1947). A látnok, **Gilli** (ejtsd: Dzsili) **Pierina** 1911 augusztus 3-án született és betegápolónőként működött az ottani kórházban. A jelenések 1947-ben kezdődtek.

Az első jelenéssorozat idején Tredici Jácint volt Brescia püspöke, s ő hitt a jelenések természetfeletti voltában. Az első jelenés a kórház egy szobájában történt **1947 tavaszán.** A Szűzanya ibolyaszínű ruhában, fején fehér fátyollal jelent meg. Szeméből könnyek hulltak a padlóra. Keblét három tőr járta át. Csak ennyit mondott: **„Ima, áldozat, vezeklés!"**

Utána eltűnt. 1947 július 13-án, vasárnap reggel ismét megjelent Pierinának a kórház egy termében. Most fehér ruhát viselt, és a mellén három rózsa volt látható: **egy fehér, egy vörös és egy aranysárga.** – A Szűzanya rámosolygott és kijelentette:

„Jézus és mindnyájatok Anyja vagyok. Mindazoknak, akik jobban tisztelnek engem, megígérem védelmemet, a hivatások felvirágzását, a hitehagyások csökkenését és az életszentség nagy vágyát Isten szolgáiban. Azt kívánom, hogy minden hónap 13. napját Mária-napnak tekintsék, és szenteljék meg azáltal, hogy az azt megelőző 12 napon külön imádkoznak erre a célra. Kívánom, hogy minden évben július 13-án ünnepélyesen tiszteljék a »Titkos Értelmű Rózsát«."

Pierina kérte a Szűzanyát, hogy mutassa meg hatalmát valamilyen csodával. Ő így válaszolt:

„A legnyilvánvalóbb csoda az Istennek szenteltek lelkében fog történni, akik ellanyhultak, főleg a háború alatt, amely elmúlt súlyos büntetéseivel és üldöztetéseivel. A három tőr jelentése: Az első tőr jelképezi a szerzetesi és papi hivatások elvesztését. A második: sok pap bűnös életét. A harmadik: a júdások árulását és egyház gyűlöletét. A három rózsa jelentése pedig: a fehér rózsa jelképezi az ima szellemét, a piros az áldozatét és önmegtagadását, az aranysárga pedig a vezeklését."

Erwin Pohl

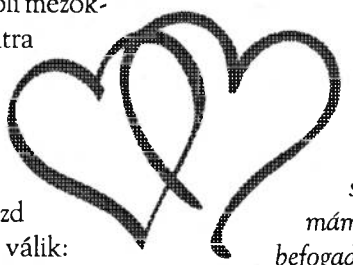
— FOLYTATJUK —

LÉLEKTŐL SZÜLETNI

(Pünkösd)

„Bizony, bizony mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. A szél fú, ahová akar és annak zúgását hallod, és nem tudod, honnan jő és hová megy, így van mindenki, aki Lélektől született."
(Jn 3,5.8)

Pünkösd az Isten Lelkének ünnepe. Nagy, édes tapasztalás arról, hogy az **Isten Lélek**. Ki merné azt mondani a szélről, hogy nincs, csupán azért, mert szemmel nem lehet látni? Nézd meg, hogyan hajlik lépte nyomán a zöldülő kalász, miképpen hoz távoli mezőkről fűszeres illatot, mennyire tele van útra kelt csírákkal, melyeket sóvárgó virágkelyhekbe szór, miként szárítja fel a földről a vizeket és változtatja felhővé, hogy mint láthatatlan pásztor terelgesse ezt a hófehér égi nyájat. Nézd meg, milyen realitás lesz, mihelyt viharrá válik: erdőket tördel, hajókat rombol s tájfunná válva országrészeket lekaszál!

A pünkösd azt bizonyítja, hogy Istennek a Lelke mindenütt jelenvaló, titokzatos munkás, akiről tényei beszélnek, akiről minden beszél. Ez a Lélek különös gonddal és szeretettel foglalkozik a te lelkeddel; hoz neked drága üzeneteket, boldog ihletéseket, átmelegít, simogat, ostromol, megráz, lesújt a porig és felemel a hetedik égig. Mindenekfelett pedig egy dolgot akar veled és rajtad véghez vinni: az újjászületés csodáját. Enynyi az egész programja: **Lelkéből szüless lélekké**.

Ez a földi élet úgy el van rontva, hogy foltozgatásokkal nem lehet kitatarozni. Új lelki életre van szükségünk. Szükséges újjá születnünk. Mi ez az újjászületés? Jézusban felismerni az én Uramat és Királyomat. Sebei bíbortükrében meglátni arcomat. Őbenne életem célját, s a világ rejtett értelmét köszönteni. Célját, szándékát, ízlését magamévá tenni s azokban szenvedélyesen és boldogan élni. Mindezekkel együtt érezni az életnek olyan kiteljesedését, olyan magasrendű minőségét, amiről eddig fogalmam sem volt.

Hogyan megy ez végbe? Csak a Lélek tudja. Ki ülteti a mezők virágait, ki palántálja az erdőket, pusztaságon ki művel oázist? A szél, amelyik fú, ahová akar és hinti el a benne levő láthatatlan életmagvakat. Ki szüli az imádságokat, ébreszti a hitet, gyújtja meg a szívekben az égi lángot? A Lélek, a pünkösdi lélek.

Kitárom előtted a szívem, Szentlélek Isten és várom a Te áldott leheletedet. Úgy feszül a lelkem, mint a vitorla, amelybe belekapott a szél. Hatalmas vezetésedre megyek boldog ígéretek réve felé. Úgy szomjúhozik reád a lelkem, mint a kétlaki fa közül egyik a másikra. Ha jön a szellő és behinti a szomjas bibéket az élet drága porával, a fa átremeg és megérzi, mi az élet, mi a nyár, mi a gyümölcs. Szomjas, szegény lelkem eseng utánad, óh áldott Szentlélek! Hozd nekem a nagy vigasztalások, a nagy lelkesedések, boldog elszánások hímporát, hadd érjen gyümölcse a lelkemen s én menjek a szüret elébe. Tölts be engem azzal az édes mámorral, ami elfogja a földi szívet, mikor befogadja az égi atmoszférát. Hozd elibém azokat a tündöklő látásokat, amelyeket lát a boldog, akit Te megszállottál. Támadjanak bennem nagy, erős eltökélések s erőd által legyen belőlük tett, élet, történelem. Fogj egybe minden lelkekkel, akik voltak, és akik vannak, hogy a nagy élő közösség magával ragadjon engem is abba az égi seregbe, amely Téged magasztal és benned él. Ébreszd fel alvó gondolataimat, növeld meg áhítatomat, mint a rőzselángot, mindenekfelett pedig titokzatos esedezéssel tolmácsold Te magad mindazt, amit én elmondani nem tudok az én Atyám orcája előtt. Jövel, Szentlélek Isten! Ámen.

„Te vagy, Uram, elborult lelkünk megvilágosítója: Te szövöd meg bensőnk ünnepi ruháját; kezed nyomán derül verőfény sötét éjszakánkra. Add nekem, Uram, magadat s vezess vissza magadhoz, mert íme, szeretlek, s ha ez kevés, gerjessz hatalmasabb szeretetre. Nincs nekem mértékem; nem tudom, mennyivel szeresselek erősebben, hogy életem folyása egyenesen kebled felé igazodjék, s aztán meghúzódjék annak rejtekében."

(Szent Ágoston imádsága a Szent Lélek Istenhez)

Magasztalja lelkem az Urat

Harmadik lányunk 2000-ben látta meg a napvilágot. Sok izgalmat okozott, mert a várandósság alatt sokat kellett feküdnöm, majd élete első évében is, amikor alvás közben gyakran „elfelejtett" levegőt venni. Légzésfigyelővel azonban elkerültük a tragédiát.

Egy éves korára, miután kinőtte az apnoét, a nálunk lakó 83 éves dédi mamánk kapott agyinfarktust. Közben állandóan építkeztünk, hozzáépítettünk, szigeteltettük 98 nyarán vett öreg házunkat. Férjem kereste a pénzt, én voltam mindig a művezető.

Zsófi születése után még élt bennünk a vágy egy negyedik gyermek után, így viszont dédit kaptuk pelenkás gyereknek. Nagyon nehéz évek voltak, a három kislány mellett küszködtünk a nagyanyámmal is.

2003 nyarán jött ki rajtam egy ismeretlen eredetű autoimmun betegség. Fájtak, begyulladtak, eldeformálódtak az ízületeim, hihetetlen mértékben hullani kezdett a hajam. Sokfelé kerestem megoldást a gondjaimra. Miután az orvosok nem tudtak pontos diagnózist felállítani, olyan természetgyógyászokkal is próbálkoztam, akik belefértek keresztény világnézetembe.

Rettenetesen vágytam a gyógyulásra, mert bár az ésszerűségnek teljesen ellentmondott, de szerettem volna még legalább egy testvérkét a lányok mellé.

2006 nyarán begyulladt, fájó sarkammal végigsántikáltam erdélyi utunkat. Alig vártam, hogy Csíksomlyóra érjünk. Míg a csoport fölsétált a pünkösdi oltárhoz, legnagyobb lányommal fohászkodtunk gyógyulásért a Szűzanyához. Csak délután eszméltem rá, hogy minden nehézség nélkül másztam föl az 1000 éves határon álló Rákóczi várba.

Iskolakezdés reggelén pedig arra ébredtem, hogy nem tudok ráállni a bal lábamra. Annyira bedagadt a térdem, hogy egyáltalán nem tudtam hajlítani. Négy fecskendőnyi ízületi folyadékot szívtak le belőle.

Decemberre belefáradtam a küzdelembe. Egész gyerekkoromat súlyos betegek mellett töltöttem. Apukámat 5 évesen veszítettem el agydaganatban, majd a közelünkben élő 3 nagyszülőm rákos megbetegedéseit követhettem végig egészen a halálig. Három lányunk is állandóan betegeskedett, sokszor volt gégegyulladásuk, mellyel befulladtak, éjszakánként rohantunk a légúti osztályra vagy az intenzívre infúzióra, dédi betegsége éveken át, most meg én. Közben az állandó építési munkálatok. Akkortájt többnyire kifelé építkeztem. Gondolataim akörül forogtak, hogyan lehetne szebbé, otthonosabbá tenni házunkat. Két szoptatás között loholtam a kertbe, hogy miután levonult a dózer, kertet, parkot varázsoljak a mecsekoldali kősivatagból - szerettem volna, ha esztétikus környezetben nőhetnének föl gyerekeink.

Teljesítőképességem végső határán éreztem magam. Elég volt, nekem ez nem kell! Mit akar tőlem az Isten?

Napokon át sírtam, röpke néhány napra megrendült a hitem, ami addigi életem folyamán soha nem fordult elő. Misére sem akartam járni, mert úgysem hallja meg az Úr, amit mondok. Ezt persze nem tudtam megtenni. Fölhívtam lelki vezetőnket, hogy segítsen, mert adventben így nem lehet a karácsonyra készülni. Az atya lelket öntött belém, azt mondta, három oka lehet a betegségnek: lelki sérüléseink is okozhatnak testi tüneteket, vagy a gonosz lélek próbál így elfordítani Istentől, illetve a Jóisten megengedő szeretete vezet ezen az úton, hogy így jussunk el az üdvösségre.

Kölcsönkaptam tőle Katona István atya Gyógyító lelkigyakorlat című könyvét is, melyet aztán kötelességszerűen olvasni kezdtem.

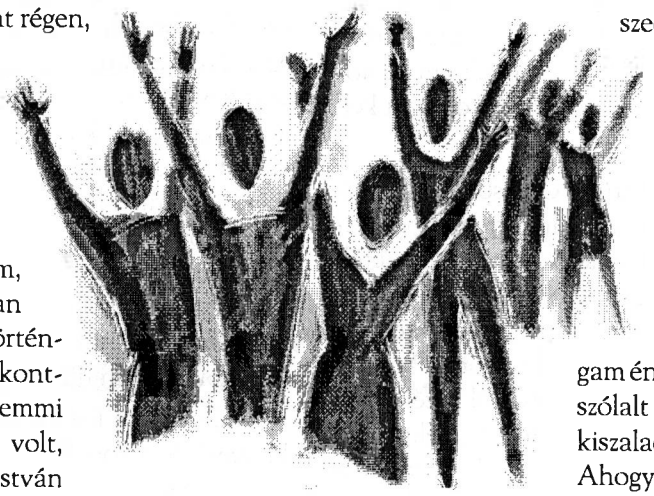
Január közepén napokig csak a jobb lábélemen tudtam járni. Már nem féltem, beletörődtem, kicsit belefásultam az elmúlt évek kínlódásába. Nehezen tudtam vinni a gyerekeket délutáni programjaikra, de bizakodtam, hogy majd csak megsegít az Úr.

Január 17-én délután kiküldtem legkisebb lányunkat, Zsófit a kertbe játszani, én meg fájós lábamat fölpolcolva újra nekiültem István atya könyvének. A testi fájdalom lelki gyökereinek gyógyítása című rész következett. Felelevenedtek bennem az előző nyáron Usha nővér bűnbocsátó lelkigyakorlatán hallottak is. Végigvettem mindazokat, akik által megsebződtem gyerekkorom óta, végiggondoltam, kiket bánthattam meg én életem folyamán. Úgy éreztem, ekkor sikerült először teljes szívemből megbocsátani, illetve bocsánatot kérni a Jóisten színe előtt mindenkitől. A bűn okozta ízületi fájdalom gyógyítása című fejezet pedig saját bűneim számbavételére sarkallt. Végül szabadító imát mond-

tam saját szavaimmal a gonosz lélek kísértései ellen, és kértem a Szentlélek segítségét.

Teljesen átadtam magam az Úrnak, most már az Övé voltam minden fájdalmammal, hibámmal, teljes lelkemmel, szívemmel. Úgy éreztem, olvasnom kell valamit a Szentírásból. János evangéliumának végén nyitottam ki: *„Vegyétek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad."*

A döbbenet erejével hatottak rám ezek a szavak, hisz az elmúlt órában ezért imádkoztam. Mindegy volt most már, hogy meggyógyulok, vagy sem, teljes hittel ráhagyatkoztam az Úrra, legyen meg az Ő akarata. Ha beteg maradok, és otthon leszek, több időm marad a családra, ha jobban leszek, visszamegyek tanítani, ha teljesen meggyógyulok, vállalhatunk még egy gyermeket. Ezek után kinéztem a kertben játszadozó Zsófikánkra. Már odakint döbbentem rá, hogy úgy mentem ki, mint régen, elmúlt a napokon át tartó fájdalom a lábamból. Hihetetlen öröm járt át, csak zokogni tudtam, éreztem, hogy valami rendkívüli dolog történt velem.

Miután magamhoz tértem, azon gondolkodtam, hogyan fogok majd beszámolni a történtekről a környezetemnek, a kontrollon az orvosnak. Miután semmi használható ötletem nem volt, jobbnak láttam visszaülni István atya könyve mellé. A félelem okozta gyomorfájás következett, mely a 2. Timóteus levélrészlettel kezdődik: *„Isten nem a félénkség lelkét, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk. Ne szégyelld tehát az Úr mellett szóló tanúságtételt."*

Szavakkal nehezen fejezhető ki, amit mindezek után éreztem. A hét végén, szentmise után szintén egy „véletlen" folytán megkaptam valakitől István atya telefonszámát, és egy hét múlva már Pesten voltam Katona atyánál, aki közbenjáró imát mondott családunkért, gyógyulásomért. István atya Öltsétek magatokra Jézus Krisztust című könyvét olvasgattam az elkövetkezendő időkben. Az atya sorai vezették gondolataimat, imáimat. Sokszor sírtam örömömben, mert máshogy nem tudtam elviselni a Jóisten hatalmas szeretetét.

Életem legmeghatározóbb Isten-élménye egyik éjszaka történt. Fölébredtem, imádkozni kezdtem, éreztem, hogy a tenyerén hordoz az Isten. Hihetetlen vágyódást, vonzást, szavakkal le nem írható boldogságot éreztem, mint amilyet még soha életemben. Leginkább talán a szerelemhez hasonlítható. Úgy röpültem volna Hozzá, mint ahogy a vasreszeléket vonzza magához a mágnes. Tudtam, hogy itt a családom, és még feladataim vannak, de szívem szerint elmentem volna, hogy találkozhassak Vele. Megfogalmazhatatlanul hatalmas szeretet vár bennünket halálunk pillanatában, melyből egy sugárnyi ízelítőt kaptam - nincs mitől tartanunk! Biztosan tudom már, hogy életünk legszebb pillanata az Úrral való találkozás pillanata lesz!

Azóta minden reggel, amikor kinyitom a szemem, fölajánlom magam a Jóistennek. Használjon engem az Ő céljaira, hadd lehessek a munkatársa. Ő gondolkodjon bennem, szóljon helyettem, simogasson, szeressen minden embert, akivel találkozni enged.

Meghatározó élmény volt az ezt követő, 2007 februári Országos Karizmatikus Találkozó, életemben az első. Elhívtam egy barátnőmet, akiről útközben tudtam meg, hogy gyógyszert szed depressziójára. Mindketten féltünk, hogy a „négyszemközti" istenélményeink után nem lesz-e kicsit „hangos" nekünk a Fradi csarnok. A találkozóra érve hatalmas éneklő tömeg fogadott bennünket. Kicsit idegenül éreztem magam én is, amikor barátnőm megszólalt mellettem: „Te, mindjárt kiszaladok, mit keresek én itt?" Ahogy ezt kimondta, megszólalt a csarnok túlsó végén a színpadon az a pesti karizmatikus, aki előző évben közbenjáró imát mondott mindkettőnk fölött a görcsönyi gyógyító napokon - akkor még kicsit szkeptikusan álltam be a sorba imát kérni: „Most egy testvérünk, akit egy másik testvér hívott ide, és most van először karizmatikus találkozón azt kérdezi, hogy mit keres itt. Azt üzeni neki a Jóisten, hogy meg szeretné gyógyítani a depressziójából." Ebben a pillanatban nagy-nagy melegség futott át rajtam, a barátnőm elsírta magát – már mi is otthon éreztük magunkat.

Az egész tavaszon át tartó szárnyalásomból lassan nyár elejére kezdtem visszaérkezni a földre. Nem tudom, hogy a lelki landolásom volt-e előbb, vagy a fizikai romlás, de nagyon fájtak az ízületeim, újabb csontos „bütykök" keletkeztek a lábaimon, kezeimen, ijesztően hullott a hajam. Kétségbe voltam esve, bár tudtam, hogy mindez az Úr tudtával történik.

Egyszer, amikor gyónásban beszámoltam az Úrral szembeni háborgásaimról, hogy sokan elvetetik, meg-

ölik gyermeküket, mi meg úgy szeretnénk még egy csemetét, ha meg tudnék gyógyulni – a Magnificatot kaptam penitenciaként. Azon a nyáron – ettől függetlenül – István atya közösségünknek tartott lelkigyakorlatán a közbenjárótól ismét a Magnificat kilencedként történő imádkozását kaptam.

Meg kell tanulnom mindenért hálát adni: Köszönöm Neked Mennyei Atyám, hogy megengedted életemben a nehézségeket és a betegségeket, mert közelebb vittek Hozzád. Nem engedted el soha a kezemet. Neked adom Uram minden gondomat, fájdalmamat és örömömet. Hálát adok minden jóért, szépért és nehézségért az életemben. Köszönöm a férjemet, gyermekeimet, szüleimet, lelkivezetőnket, István atyát és a közösséget, ahova befogadtak. Hálát adok mindenért és mindenkiért. Magnificat anima mea Dominum!

2008 január elsején alig bírtam fölkelni, nagyon fájt a keresztcsontom. Lesugárzott a térdemig, amire az immunológián erős gyulladáscsökkentőt adtak és elküldtek MR-re. Ezt az évet sorsfordítónak gondoltam. Novemberben lejár a főállású anyaságom, így döntést kell hoznom.

Február végén újra elmentünk Görcsönybe gyógyító lelkinapra, ahol közbenjáró imát kértem, hogy helyesen döntsek a jövőmet illetően: visszamehetek tanítani, vagy adjak be leszázalékolási kérelmet, vagy csoda történik és vállalhatunk még egy gyereket. Az imádkozók szinte végig gyermekáldásért imádkoztak, felolvasták nekem a Királyok 2. könyvéből Elizeus csodáját, amikor az idős, beteg asszony fiúgyermeknek ad életet. Ezután következett Josip Loncar horvát karizmatikus gyógyító szolgálata. Sok minden szólhatott volna nekem, de amit magaménak éreztem az az volt, hogy: „az Úr megáld két édesanyát, hogy egészséges gyermeke szülessen!" „Röpülve" újságoltam itthon férjemnek élményeimet.

A következő héten derült ki az MR vizsgálaton, hogy van két gerincsérvem, az egyikből le is szakadt egy darab. Majd néhány heti köhögés után a tüdőgondozóban tüdőgyulladással kezeltek, ami után elküldtek CT-re, mert szöveti megvastagodások látszottak a röntgenen. A CT után többször fölhívott otthon a tüdőgyógyász, mert a nagy kiterjedésű fibrózis miatt tüdőtükrözést javasolt, amit újabb CT követett. Közben a Lyme eredményem is pozitív lett, így 8 hónapon át szedettek velem Tavanicot és Doxycyclint felváltva. A tükrözés után újabb lelki mélypontot éltem meg. Egy nap erejéig – teljesen kifordulva önmagamból – szidni kezdtem az Urat, hogy meglebegtette előttem a gyerekvállalás „mézesmadzagját", aztán visszaejtett a porba. Tavaly felemelt, a tenyerén hordozott kegyelmei által, most meg úgy éreztem, magamra hagyott.

Májusban jártam Zselepszky György Fábián atyánál is imát kérni, felvenni a betegek szentségét.

A mellkas-sebészeten tervezett ún. VATS vizsgálat előtt, ahol diagnosztikai céllal 3 helyen szúrnák át a tüdőmet mintavétel céljából, férjem munkájából adódóan lehetőségünk nyílt elmenni egy hétre Franciaországba. A munka végeztével elzarándokoltunk Lourdesba. Bíztam a Szűzanya közbenjárásában. A Lourdes-i barlangnál imádkozva az Úr elé vittük régi vágyunkat, hogy nyitottak lennénk még egy gyermek vállalására, hogy mindegyiküket az üdvösség felé vezető keskeny útra szeretnénk terelni, hogy Nála egyszer újra együtt lehessünk. Táskámban talált kis papírdarabon megfogalmazva be is dobtuk e néhány gondolatot a barlang szájánál elhelyezett kis ládikába.

Hazajövetelünk után a doktorok tanácsára beadtam leszázalékolási kérelmemet, melyre 50%-os rehabilitációs járulékot állapítottak meg. A tüdőgyógyász nem javasolta, hogy közösségbe menjek, így közös megegyezéssel eljöttem az egyházi iskolából, ahol addig munkaviszonyom volt. Miután ősszel lejárt a főállású anyaságom, munkanélküli lettem. Közben sikerült hetente följárogatnom Pestre Katona atya Szentlélek szemináriumára. Igyekeztem teljesen ráhagyatkozni az Úrra a jövőt illetően. E néhány hét alatt érdemtelenül sok lelki ajándékot kaptam. Lázadásaim után tékozló fiúként visszatérve, bocsánatért esedezve, a Mindenható érdemtelenül mindig elhalmozott szeretetével. A lélekáradás után újra „röpködtem" örömömben.

Még be sem fejeződött a szeminárium, amikor lelkivezetőnk hívott, hogy megüresedett plébániáján az irodai állás.

Biztosan éreztem, hogy itt a helyem, a Gondviselés ezt a szolgálatot várja tőlem. Ha itt nem tudom elmondani az embereknek, mennyire szereti őket az Úr, akkor sehol.

Mindezek után sikerült letenni az éveken át tartó gyermek utáni vágyamat, elhitettem magammal, hogy biztosan félreértettem a közbenjárók imádságait tavaszszal, tévesek voltak megérzéseim, vágyaim.

8 éves Zsófikánk a tél folyamán szüntelenül imádkozott. Mint mondta, két dolgot kért, de nem akarta elárulni, mert hátha nem teljesül. Sejtettem, hogy a gyógyulásom és a kistestvér a két dolog, mert néha mondogatta, hogy nem ő akar lenni a legkisebb. Többször kérdezte tőlünk, hogy miért nem hallgat meg minket a Jóisten. Próbáltam megnyugtatni, hogy Ő sokkal jobban tudja mi a jó nekünk, hisz nem vagyok egészséges, és már 41 évesen talán öreg egy kisbabához.

Zsófi nagyon édes volt, néha megkérdezte például, hogy nem baj-e, hogy ő nem a földön, hanem csak az ágyban térdel, amikor imádkozik, vagy ha rajzol a Jé-

zuskának, el tudjuk-e Neki küldeni. Kereste az okát, hogy mit ronthatott el, miért nem teljesül az ima hatására a kívánsága.

Tudatosan sosem mertük vállalni, így nagyon meglepődtünk, amikor tavaly április végén épp a névnapomon tudatosult bennem, hogy babát várok. Igazi névnapi meglepetés volt. Nagyon örültem, de mellette ott volt bennem a félelem is, a meglévő betegségek miatt - hogyan fogom bírni, nem lesz-e beteg a babánk? Annak a hétnek a végén volt anyák napja. Még az ágyban feküdtünk reggel, amikor Zsófi sugárzó arccal, ugrándozva szaladt oda hozzám a szobájából, és teljes határozottsággal, magabiztosan állította, hogy kistestvére fog születni. Férjem döbbenten nézett rám, hisz nem szóltunk még a gyerekeknek. Mindketten kérdően fordultunk kislányunkhoz, hogy honnan gondolja ezt. Így válaszolt: „Tegnap este, amikor imádkoztam, megsúgta nekem a Jóisten." Ezek után béke költözött a lelkembe, elmúlt minden aggodalmam, félelem nélkül diétáztam a magas vércukrommal, mint a két kisebbik lányunkkal is, elutasítottam minden genetikai vizsgálatot, amely kicsit is kockázatos lett volna születendő gyermekünkre. Hálás szívvel és örömmel vártuk azt a kis jövevényt, akit imáink meghallgatásaként kaptunk a Mindenhatótól. Gyönyörű kilenc hónap volt!

A Jóisten kegyelméből Szent Család vasárnapjára virradóra megszületett kisfiúnk: Péter Ádám. Most még buzgóbban tudjuk énekelni a Szűzanyával a Magnificatot. Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek most és mindörökké. Ámen.

„Örüljetek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljetek. Jóságos emberségteket ismerje meg mindenki. Az Úr közel van! Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és könyörgésetekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadásotokkal együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelmeteket Jézus Krisztusban." (Fil 4,4-7)

Várnagy Zita

Ima a Szentlélek vezetéséért

Uram, Jézus átadom Neked életemet. Szívemből megbocsátok mindenkinek, aki életem folyamán megbántott. Hálát adok mindenért, ami eddig történt velem.

Minden ajándékodat megköszönöm. Hálát adok a szenvedésekért és a rossz napokért is, mert tudom, hogy irgalmad és jóságod mindent javamra fordít.

Kérlek, Uram, add nekem Szentlelkedet! Add, hogy fölismerjem mindig Lelked vezetését, és készséges szívvel engedelmeskedjek neki!

Jöjj el, Szentlélek, gyújtsd lángra szívemet a szeretet tüzével! Világosítsd meg értelmemet, hogy mindig felismerjem azt, ami kedves az Úr előtt! Erősítsd meg akaratomat, hogy mindig hűséges legyek Hozzá! Add meg nekem azokat a lelki adományokat, amelyekkel szolgálhatom Jézust!

Uram, Jézus, vegyél el belőlem minden bizalmatlanságot és félelmet. Add, hogy gyermeki szívvel egészen Rád hagyatkozzam!

Rád bízom életemet, halálomat és minden javamat. Fölajánlom Neked képességeimet és körülményeimet, odaadom minden kívánságomat és vágyamat.

Kérlek, légy Ura életemnek és változtasd át szívemet olyanná, amilyenné öröktől fogva eltervezted!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké.

Ámen.

Hálát adok mindenért

TANÚSÁGTÉTEL

Hálát kell adnom mindenért, a szüleimért, az őseimért, a taníttatásomért, a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumért, az orvosi hivatásomért, feleségemért, gyerekeimért, az Egyházért, a papokért, a Karizmatikus Megújulásért, a barátaimért. Nem magamról szeretnék írni, hanem arról tenni tanúságot, hogy hogyan tapasztaltam meg életem során az Úr segítségét, hogy mit végzett el bennem. Egy kis Nógrád megyei faluban nőttem fel, vallásos családban. Isten ajándéka volt, hogy szerető, gondoskodó szülők, nagyszülők neveltek. Természetes volt a hit, a templomba járás. Az Úr különleges segítsége volt, hogy Pannonhalmára járhattam gimnáziumba. Nemcsak azért, amit tanítottak, másképp talán az egyetemre sem vettek volna fel, hanem a nevelés miatt, a bencés atyák szeretete, az életre szóló barátságok, az osztálytársaim miatt, akikkel a mai napig tartjuk a kapcsolatot, havonta találkozunk.

Bár mindig is hívő voltam, nekem is szükségem volt a tudatos megtérésre. Erre később került sor, de ahogy visszagondolok az életemre, el kell ismernem, hogy az Úr támogatott mindenben. Ő irányított a fontos döntésekben, Ő állított mellém papokat, tanárokat, barátokat, rokonokat. Az Ő gondoskodó szeretete volt, hogy olyan plébános került a falunkba, aki szintén Pannonhalmán érettségizett, aki által én is oda kerülhettem. Az Úr keze volt velem, hogy az orvosi hivatást választhattam, hogy felvettek az egyetemre.

Következő életre szóló döntés a párválasztás volt. A feleségemmel az orvosi egyetemen csoporttársak voltunk. Akkor figyeltem fel rá, amikor egy alkalommal bementünk együtt a Szent István Bazilikába, és észrevettem, hogy ő is térdet hajt. Nekem ez óriási dolog volt, szinte a felfedezés erejével hatott. Majdnem minden csoporttársam KISZ-tag volt, én voltam egyedül, aki egyházi iskolából jött, a vidéki gyerek. Azt hittem, nincs is rajtam kívül más hívő. Így kezdődött.

Már 28 éve házasok vagyunk. Az Úr négy gyönyörű, okos gyermekkel áldott meg minket. A feleségem sok hibámat, türelmetlenségemet viseli el szeretettel. Ő nagyon racionális, kiegyensúlyozott lelkileg. Én inkább emocionális, érzékeny vagyok. Ebben is, másban is jól kiegészítjük egymást. De Isten segítsége nélkül nem maradhattunk volna együtt ilyen hosszú ideig. A 127-es zsoltár mondja: *„Ha nem az Úr építi a házat, építői hiába dolgoznak rajta."*

Ezenkívül a mai napig emlékszem egy hívő nagynéni tanácsára, aki azt mondta a házasságunk első napjaiban, hogy minden nap legkésőbb estére bocsássunk meg egymásnak, ha megbántódtunk. Szent Pált idézte: *„Ne nyugodjék le a nap a te haragoddal!"*

A gyermekeimért is hálát kell adnom. Az ő életükön is látszik az Isten áldása. A legnagyobb fiunknak már családja van. Ő is templomban, a 2001-es taizéi találkozón ismerte meg későbbi feleségét, egy lengyel lányt. Gyermekeim nevelésében is fontos szerepet játszott, játszik az Egyház. Egyházi iskolába járnak, rendszeresen ministrálnak, aktívan bekapcsolódnak az Angyalföldi Szent László Plébánia életébe.

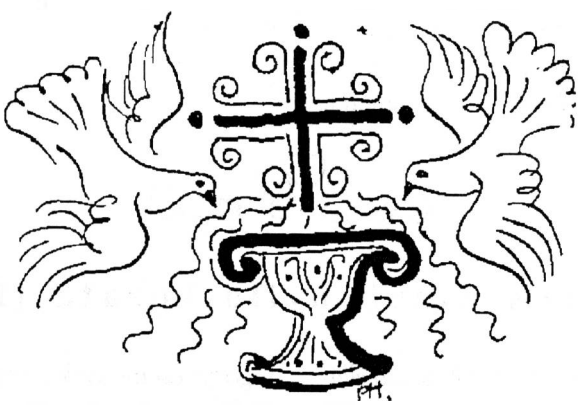
Az is érdekes „véletlen" volt, ahogyan eltaláltunk ide. Amikor még Budán laktunk a városmajori templomba jártunk a gyerekmisékre, Hajnal Róbert atyához. Nagyon sajnáltuk, amikor elhelyezték. De még elköltözésünk után is sokáig visszajártunk a Városmajorba. Egyik alkalommal már elkéstünk volna, ezért a közeli Béke téri templomba mentünk. Meglepődve láttuk meg Róbert atyát. Utána már nem mentünk máshová. Ide tartozunk, itt lettek elsőáldozók, bérmálkozók a gyerekeink. Ez a lelki otthonunk.

Bár hívő családban nőttem fel, egyházi iskolába jártam, szentségi házasságban élek, de nekem is szükségem volt személyes megtérésre. 1995-ben találkoztam először a Karizmatikus Megújulási Mozgalommal. Testvérem betegsége és bizonyos olvasmány élmények hatására kerültem kapcsolatba vele. Katona István atyánál Szentlélek szemináriumon vettem részt. Ekkortól kezdtem el tudatosan átadni életem minden területét az Úr Jézusnak, megpróbálni Őrá figyelni, Őt szolgálni az emberekben. Addig is hittem benne, hogy van, de távolinak képzeltem, most átalakult az istenképem, az Úr közel jött, megtapasztalhatóvá vált, gyógyította belső sebeimet, megszabadított félelmeimtől, aggodalmaimtól, megváltoztatta imaéletemet, emberekkel való kapcsolatomat, békét és örömet adott.

A helytelen istenképről: saját megromlott emberi természetünk miatt, más emberek bűnei, helytelen neveltetés miatt is őrzünk magunkban hamis képeket Istenről. Ráadásul mostanában a különböző tévtanok,

hamis vallások nagy népszerűségnek örvendenek. Az újságok, a tévé, a filmek teli vannak velük. Mindenféle kurzusokat, fejtágításokat tartanak népes közönségnek, ahol csodás képességeket, titkos tudást, gyógyulást, meggazdagodást ígérnek a beavatottaknak. Ha kell, tudományos, ha kell, vallásos színben tüntetik fel magukat, de ugyanúgy rombolják az igazi, hiteles tudományokat, mint az igazi hitet, vallásosságot. A 73-as zsoltár egy sora, azt hiszem, Sík Sándor fordításában jól megvilágítja a helyzetet: *„Népem szürcsölve issza áradó vizüket."* Ezek hatására még jobban terjednek a helytelen elképzelések. De még ezek nélkül is hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy Isten távoli, hogy nem érdekeljük Őt, hogy igazságtalan, hogy kegyetlen, hogy büntetni akar és így tovább. Ezek mind hazugságok! Isten szeretettel teli, gyöngéd, megbocsátó, gondoskodó, igazságos, szelíd.

Miért nem érezzük hát a szeretetét? A bűn miatt. Nem olyan, nyilvánvalóan mindenki által elítélt bűnre gondolok, mint a lopás, a gyilkosság, vagy a házasságtörés, hanem arra, hogy az ember önállóan, Isten nélkül akarja leélni az életét. Gőgjében azt képzeli, hogy önmagában is boldogulhat. Érzi, hogy bajban van, ezért mindenfélével próbálkozik. *„Minden utat kipróbál, amely nem jó"* (Zsolt 36). De az egyetlen, menekülést jelentő útra nehezen lép rá. Ahogy Jézus korában a farizeusok az ószövetségi törvény betű szerinti megtartása által akartak megigazulni Isten előtt, a görögök pedig bölcsességet kerestek a filozófiákban, úgy a mai ember is mindenfélét kitalál, pénzt, időt, fáradságot nem kímél, kurzusokra, tréningekre jár, meditál, jógázik, agykontrollozik, csakhogy ne kelljen elismerni tehetetlenségét, hogy nem tudja önmagát megváltani, csak ne kelljen elfogadni Isten ingyenes ajándékát, Krisztus keresztjét.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a keresztény életszabályok teljesítése – légy jó, tökéletes, erényes – nem lehetséges, ezért nem is próbálkoznak vele. Mások úgy gondolják, hogy majd akkor állnak Isten elé, ha önmagukat megjobbították, ha tökéletessé váltak. De önmagunktól nem tudunk megjavulni, megtisztulni a bűneinktől. Isten szeret. Ő mos tisztára minket. Ő gyógyítja be sebeinket. Menjünk hozzá úgy, ahogy vagyunk!

A kereszténység, a keresztény élet nem előírások tökéletes teljesítése, nem világnézet, nem kultúra, nem hagyományok összessége, nem jótékonysági szervezet, nem humanista klub. Nem egy halott struktúra, hanem élő szervezet, Jézus él benne a Szentlélek által. Jézus, akit megöltek a mi bűneinkért, de aki feltámadt és él. Istent, Jézust, akárcsak az embereket, a velük való kapcsolaton keresztül lehet megismerni.

Jézussal ma is lehet találkozni. Sőt erre van minden embernek szüksége, hogy Vele találkozzon, hogy Vele lépjen kapcsolatba. Mindannyian úgy vagyunk teremtve, mindegy hová születtünk, hogyan neveltek, hogy erre a találkozásra vágyunk, erre a csodálatos, elfogadó szeretetre szomjazunk. Ráadásul Isten is vágyik az emberre. Ezért kiáltja már a Paradicsomban: *„Ádám hol vagy?"* Ezért küldte el a prófétákat, végül a saját fiát is, mert keresi az embert. Jézus nincs távol. A szíved ajtaja előtt áll és szelíden kéri a bebocsátást: *„Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki beenged, ahhoz bemegyek, és vele étkezem, ő meg velem."* Akár most is válaszolhatsz Neki: **„Jézus, a tiéd akarok lenni. Jöjj a szívembe! Te légy az Úr az életemben! Bocsásd meg minden bűnömet! Alakíts át, újíts meg engem!"** Ha szívünkbe fogadtuk Jézust, megkaphatjuk a Szentlélek ajándékát: **„Jöjj Szentlélek, és járj át engem!"** Szükségünk van a Szentlélekre. Ha Ő betölt minket, Isten nem lesz már távol, megtapasztaljuk tüzes szeretetét, vonz minket maga felé, vezet, tanácsot ad. Már nem a parancsok miatt tartjuk meg a törvényt, hanem szeretetből. Gyarlóságunk megmarad. Előfordulhat, hogy vétkezünk, de van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz. Újra visszatérhetünk Hozzá, és Ő megbocsát. Valaki vasúti hasonlattal világította meg a megtérésünk előtti és utáni élet különbségét: Megtérésünk előtt menetrendszerűen vétkeztünk, a megtérés után minden bűn olyan, mint egy vasúti katasztrófa. Isten lassan alakít át bennünket, sok gyarlóságunkat meghagyja, hogy el ne bízzuk magunkat.

Ahhoz, hogy kapcsolatunk erősödjön Vele, kommunikálnunk kell egymással. Alapvetően háromféle módon: beszélgetni az Úrral, vagyis imádkozni, olvasni a Bibliát és találkozni más hívő emberekkel, testvérekkel, vagyis közösségbe járni. Nem tudunk a hitben megmaradni egyedül. Jézus eleve közösséget hozott létre, egyházat alapított. Azt a bárányt, aki elkóborolt a nyájtól, előbb-utóbb biztosan elragadja a farkas.

Vannak, akik azt mondják: „Jézust elfogadom, de az egyházat, a papokat nem." Vajon Jézus hogy viszo-

nyul ehhez? Örül annak, ha valaki az Ő menyasszonyát, akiért Ő életét adta, gyűlöli? Mit is mondott az ítélkezésről? *„Ne ítélkezzetek, hogy benneteket se ítéljenek el!"* Még a képmutató farizeusokkal kapcsolatban is azt mondta a tanítványainak: *„Amit tanítanak, tartsátok meg. Amit tesznek, ne kövessétek."* Különben pedig nem kell történésznek lenni ahhoz, hogy tudjuk, milyen sok pap és szerzetes halt mártírhalált csak a XX. században.

Hálát adok az Úrnak, hogy megismerhettem szeretetét. Hálát adok a Katolikus Egyházért. Azért, hogy az Egyházban térhettem meg. Nem kitérni kell az Egyházból, elmenni egy másik gyülekezetbe, vagy szektába, hanem betérni, aktivizálódni. Megkérdezni a plébánost: atya, miben segíthetek? Hálát adok az Egyház szentségeiért, hogy a gyóntatószékben letehetem bűneimet, hogy a szentmisében maga Jézus jelenik meg az oltáron, hogy a legszorosabb kapcsolatba léphetek Vele. **A modern embernek sokkal kevesebbet kellene pszichiáterhez járnia, ha rendszeresen gyónna.** Fel sem fogjuk, hogy mekkora ajándék az Oltáriszentség, hogy a mindenható Istent, ég és föld teremtőjét, a világ megváltóját magunkhoz vehetjük. Nem ismerek intenzívebb imamódot, mint a szentségimádás, amikor nem láthatom ugyan az Urat, de mégis ott van a kenyér színe alatt, elmerülhetek a jelenlétében: Ő néz engem, én nézem Őt.

Hálát adok az Úrnak a Karizmatikus Megújulásért, István atyáért, a közösségekért, az Emmausz Közösségért, az Új Jeruzsálem Katolikus Közösségért, a Tömő utcai evangelizációs összejövetelekért, amelyeken keresztül nemcsak engem, de sokakat megérintett az Úr.

Hálát adok az Úrnak az orvosi hivatásomért, hogy katolikus kórházban dolgozhatok, és az áldoztatói, beteglátogatói szolgálatomért is. Hogy összehozott, összehoz olyan emberekkel, betegekkel, szenvedőkkel, akiket Ő már előkészített a Vele való találkozásra, akiknek segíthettem, hogy közelebb kerüljenek Hozzá.

Magammal nincs mit dicsekednem. Rengeteg ajándékot kaptam, ahhoz képest keveset tettem. Amit sikerült megvalósítani, az is Isten kegyelme volt, nem az én érdemem. Övé legyen a dicsőség és a hála mindenért.

Fábián József dr.

Schönborn bíboros újabb nyilatkozata (2010. január 7.)

„Medjugorjét be kell illeszteni a normális lelkipásztori ellátásba" – nyilatkozta Schönborn bíboros, a Hittani Kongregáció tagja. A Vatikáni Rádió német nyelvű műsora január 4-i adásában közzétette azt az interjút, amelyet Christoph Schönborn bíboros adott előző nap a bécsi főegyházmegye sajtóközpontjának medjugorjei látogatásáról. A bécsi bíboros érsek szerint szükség van arra, hogy Medjugorjében biztosítsák a hívek normális lelkipásztori ellátását. Az 1981-re visszanyúló jelenség kétségtelenül a „látnokokkal" kezdődött, akik a „jelenések" idején még gyermekek voltak. Az azóta eltelt időszakban azonban a rendkívüli jelenségek csak másodlagos szerepet játszottak – mondta a bécsi bíboros.

Tapasztalata szerint Medjugorje a „normális keresztény élet iskolája", ahol az emberek imádkoznak, szentségekhez járulnak, megerősítik keresztény hitüket a mindennapi életben. Schönborn bíboros azon a véleményen van, hogy a medjugorjei jelenséget a II. vatikáni zsinat fényében kell tanulmányozni.

Az osztrák bíboros nem kívánta látogatásával megelőzni a világegyház döntését, utalva az egykori jugoszláviai püspöki konferencia 1991-es irányvonalaira, amelyek szerint nem lehet megállapítani, hogy a medjugorjei események természetfelettiek lennének. A bécsi bíboros érsek felsorolta az általa tapasztalt sok gyümölcsöt: a világ minden részéről érkező zarándokok ezrei azért mennek Medjugorjéba, hogy imádkozzanak, elvégezzék a keresztutat, a szentségekhez járuljanak, elimádkozzák a szentolvasót, adorációt tartsanak.

A bíboros utalt a bosznia-hercegovinai zarándokhely számos szociális művére, amelyek többek között a kábítószeresek kigyógyítására, nehézségekkel küzdő nők megsegítésére irányulnak. Medjugorjéban számos olyan szempont találkozik, amelyek a „Mária jelenések nyelvtanát" fejezik ki. Szegény vidékről van szó, amelynek lakói azonban nagyon vallásosak.

A látomásokban csakúgy, mint Lourdes-ban vagy Fatimában, gyermekeknek van részük. Egészen egyszerű üzenetekről van szó, amelyek azonban az Evangélium középpontját alkotják. Az is figyelemre méltó, hogy Máriát Medjugorjében kezdettől fogva „a béke Királynőjeként" tisztelték, tíz évvel a balkáni háború kitörése előtt. Az üzenetek nem annyira erkölcsi felhívásokat tartalmaznak, mint inkább a szívek megtérését sürgetik – tette hozzá Schönborn bíboros, a Hittani Kongregáció tagja.

Interjú Schönborn bíborossal Medjugorjéról

II/2. rész

(A Christoph Schönborn bíborossal készült interjú a Vecernji list című horvát napilapból való.)

– *Medjugorjéban és környékén az Egyház elválasztotta a jelenéseket a lelkipásztorkodástól. Mégis rengetegen zarándokolnak ide. Hogyan álljunk ehhez?*

– Tény, hogy jó ideje szerveznek ide zarándoklatokat, és ez konkrét kihívást jelent az Egyház számára. Ezért mondták ki a volt Jugoszlávia püspökei 1991-ben, hogy ne legyenek hivatalos zarándoklatok. Saját egyházmegyémben nem kívánok, nem is tudok olyan hivatalos zarándoklatokat szervezni Medjugorjéba, mint Rómába vagy a Szentföldre. Ugyanakkor sem a püspöki kar, sem **Róma nem tiltotta meg**, hogy bárki Medjugorjéba zarándokoljon – ez a harmadik megállapítás lényege. Ez a püspökök számára, számomra is rendkívül fontos. A híveknek szükségük van a lelkipásztori gondoskodásra. Bécs érsekeként ebben látom feladatomat. Ha püspökként azt tapasztalom, hogy az egyházmegyémben hívek százai, ezrei térnek meg, imádkoznak, gyógyulnak meg, akkor gondoskodnom kell róla, hogy valamennyien lelkipásztori gondoskodásban részesüljenek. Ezért támogattam minden ilyen kezdeményezést, mint például a Béke Oázisa közösséget, amely Medjugorje ihletésére jött létre. Úgy vélem, mindez ránk, püspökökre is hat. Ezért Medjugorjéról beszélgetve mindig biztatni szoktam püspöktársaimat, hogy támogassák a zarándokokat.

– *Találkozott az egyik látnokkal, és felment a Jelenések hegyére. Miről beszélgettek?*

– Tréfásan azt mondhatnám, hogy a Szűzanya nem éppen könnyű hegyeket választott. Lenyűgöz az összefüggés Medjugorje és a többi Mária-jelenés helyszíne között. Mindig azt mondom, a Szűzanya-jelenéseknek „nyelvtana" van. Egyedi stílusuk van, amely a Szűzanyára vall.

– *Milyen összefüggésre gondol?*

– A jelenéseknek három közös vonása van:

Először: A Szűzanya szinte mindig gyerekeknek jelenik meg, mégpedig nem különösebben okos vagy szent, hanem átlagos gyerekeknek. Bernadett írni sem tudott. Ő is 14 éves volt, mint az itteni gyerekek.

Másodszor: Mária a gyermekek által üzen. Ez egy püspök számára sértő. Miért nem a püspöki rezidencián jelenik meg a Szűzanya? Miért inkább köves hegyeket, barlangot vagy folyópartot választ? Nem éppen gyakorlatias. Fatimában a bokrok között jelent meg. Azért gyerekekkel üzen, mert a gyerekek egyszerűek.

Harmadszor pedig: úgy tűnik, a Szűzanya megtervezett program szerint jön. Fatimában az oroszországi forradalom előtt jelent meg és üzent. A racionalizmus fénykorában feltűnt Lourdes-ban. Jugoszláviában akkor jelent meg, amikor még sejtelmünk sem volt róla, hogy az ország szét fog esni, a kommunizmus idején, amikor együtt éltek a katolikusok, a muzulmánok és az ortodoxok. A Béke Királynője néven mutatkozott be. Tíz év múlva kitör a négy balkáni háború közül az első. Első üzenete a béke, amelyhez a megtérés és az ima vezet, s ez az üzenet súlyos, erőteljes, hiteles. S talán megemlíthetjük a mexikói Guadalupét is, ahol az európai invázió kezdetén a Szűzanya egy indiánnak jelent meg, akinek el kellett mennie a püspökhöz, hogy megmondja neki, mit tegyen. Azt hiszem, a teológusoknak elemezniük kellene a Mária-jelenések összefüggéseit, és ebben a kontextusban kellene tanulmányozniuk a medjugorjei jelenségeket is.

– *Medjugorjéban állhatatosan imádkoznak a békéért. A Bosznia-Hercegovinában uralkodó béke azonban nem igazi. Az ország súlyos problémákkal küzd, de legrosszabb helyzetben a horvát katolikus kisebbség van. Mit sugallna a hazai politikusoknak és a nemzetközi közösségnek, melynek élén az Ön honfitársa, Valentin Iznimko áll?*

– A legnagyobb probléma az, hogy itt sok világi erő keveredik és ezért nehéz ilyen kicsi országban ezekkel a nehézségekkel megküzdeni. Tartós békét csak valódi társadalmi renddel lehet fenntartani. És ez most különleges kihívás az európai politika számára. Öröm számomra, hogy Bosznia-Hercegovinában a nemzetközi vezetés élén Valentin Iznimko áll és elvárom, hogy erős támasz legyen az Európai Unióban.

Egy dologban egészen biztos vagyok, mégpedig abban, hogy mindaz, ami Medjugorjéban történik, hozzájárul ehhez a békéhez.

Az emberek a világ minden részéről jönnek ide, a kicsi Hercegovinába. Hercegovina sohasem volt ismert a világban. Láthatja, ma milyen sok ember jön Koreából Medjugorjéba! Ez pedig azt a reményt kelti bennünk, hogy ezek az emberek szívükben a béke üzenetének nagykövetei lesznek, miután Medjugorjéból visszatérnek hazájukba. Ha egy helyen imádkoznak a világ békéjéért, akkor az különleges áldás egy ország számára.

A Béke Királynője mélyen tiszteli mind a három vallást. A pravoszláv hívőknek is meg van a saját hagyományuk az Istenszülő tiszteletére. Az iszlám alig ismer mást, akit úgy tisztelne, mint Máriát. A katolikusok számára ebben az országban nagy vigasz, hogy a Szűzanya náluk jelenik meg. És Ő, Mária semmihez sem hasonlítható valóság.

(Fordította: S. Andrea)

Tartalomjegyzék

Katona István: Engedd, hogy a szíved lángra lobbanjon! 3
Bob Bedard: Mit adhat az egyháznak a karizmatikus megújulás? 4
Erwin Pohl: Prófétai jövendölések az emberiség jövőjéről 6
Szent Ágoston: Lélektől születni 9
Várnagy Zita: Magasztalja lelkem az Urat 10
Ima a Szentlélek vezetéséért 13
Fábián József dr.: Hálát adok mindenért 14
Schönborn bíboros újabb nyilatkozata. 16
Interjú Schönborn bíborossal Medjugorjéról 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: ETO Print Kft.
Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

1. Lelkigyakorlatok Máriabesnyőn

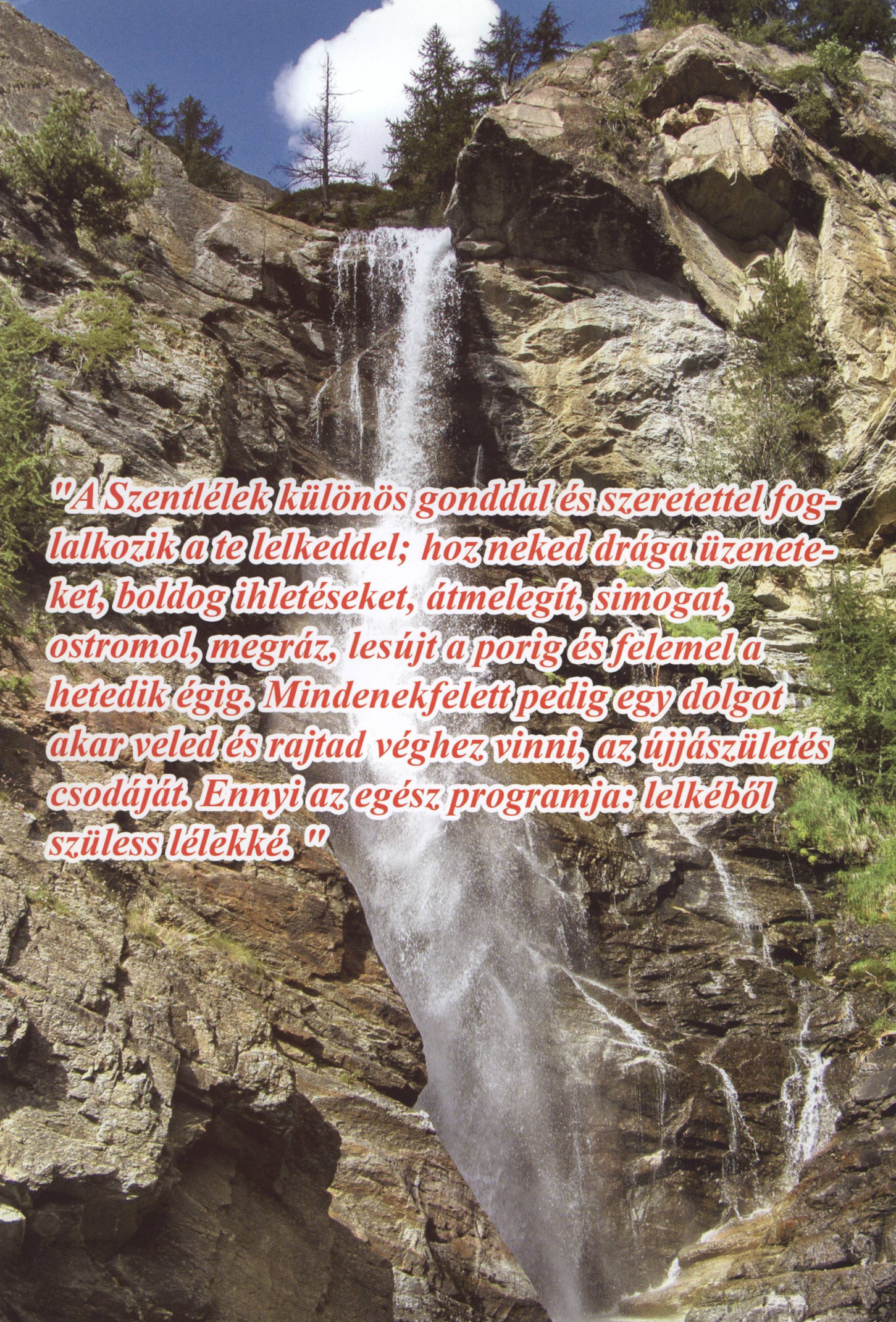
- 2010. május 2-4. (vasárnap vacsorától – kedd estig) „Örömteli Kereszténység" Lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Fábry Kornél atya
- 2010. május 18-21. (kedd vacsorától – péntek ebédig) „Papi hivatásunk, mint Krisztusnak lefoglalt élet!" Lelkigyakorlat egyházmegyés és szerzetes papoknak. A lelkigyakorlatot kíséri: Gável Henrik atya
- 2010. május 21-23. (péntek vacsorától – vasárnap ebédig) Pünkösdi lelkigyakorlat Vezeti: Turai János atya
- 2010. június 21-23. (hétfő ebédtől – szerda délutánig) Lelkigyakorlat pedagógusoknak Vezeti: Dr. Lukács László SchP
- 2010. július 2-4. (péntek vacsorától – vasárnap ebédig) „Szent Ferenc iskolájában" fr. Spisják Péter Pál OFM. Cap. lelkigyakorlata a Ferences lelkiségről
- 2010. július 19-23. (hétfő ebédtől – péntek ebédig) Josip Loncar Gyógyító ima épülő lelkigyakorlata minden korosztály számára.

Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház
2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.
Tel: 28/420-176, 510-740, Fax/Üz.rögz.: 28/510-742
http: www.matersalvatoris.hu
e-mail: matersal@invitel.hu

- 2. Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy megjelentettük **Bruder Jona: Viharfelhők Ninive fölött** című könyvét (600.–Ft), mely a próféciák tükrében fogalmazza meg az előttünk álló jövőt. Májusban fog megjelenni **Marcel Bregenzer és Leo Tanner: A Biblia tematikus megosztása** c. könyv, mely a kiscsoportoknak nyújt segítséget.

Minden kedves Olvasónknak áldott pünkösdi előkészületet, a Szentlélek erőteljes kiáradását kívánjuk szeretettel!

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

"A Szentlélek különös gonddal és szeretettel foglalkozik a te lelkeddel; hoz neked drága üzeneteket, boldog ihletéseket, átmelegít, simogat, ostromol, megráz, lesújt a porig és felemel a hetedik égig. Mindenekfelett pedig egy dolgot akar veled és rajtad véghez vinni, az újjászületés csodáját. Ennyi az egész programja: lelkéből szüless lélekké. "

"Jöjj Szentlélek, jöjj, közénk,
jöjj el fényességünk!
Jöjj tüzes Lélek, lobbantsd
lángra szívünk!"
(98. ének)
200.-Ft